

Landbruks- og matdepartementet

postmottak@lmd.dep.noTel: +47 22 51 89 00
Fax: +47 22 51 89 10
firmapost@norskog.no
www.norskog.no

NO 956 911 117 MVA

Vår dato: 12.12.2014

Vår ref: AR/MCG

Deres ref: 14/1567

Regjeringens forslag om å oppheve konsesjonsloven og boplikten - Høringsuttalelse fra NORSKOG

1. Innledning

Det vises til Landbruks- og matdepartementets høringsnotat av 15. oktober 2014 med forslag om oppheving av konsesjonsloven og boplikten, og til Prop. 124 L (2013-2014) med forslag om å oppheve prisreguleringsbestemmelsen i konsesjonsloven § 9 første ledd nr. 1. Under følger NORSKOGs synspunkter på forslagene.

2. Konklusjon

- **NORSKOGs primære standpunkt er at vi støtter landbruks- og matdepartementets forslag om å oppheve konsesjonsloven.**

Begrunnelse:

- Boplikten begrenser muligheter for utvidelse av arealgrunnlag og reduserer investeringer i eiendommen.
- Priskontrollen demper viljen til salg og hindrer strukturutvikling.
- Priskontrollen demper viljen til investering i eiendommen særlig hvis det er uklart om eiendommen vil forbli i familien i fremtiden.
- Det bør innføres fritt valg av selskapsform for landbruket som for andre næringer.
- Konsesjonsloven er en sterk inngripen i den private eiendomsrett.

- **Subsidiært mener NORSKOG at omsetning av rene skogeiendommer og eiendom med skogdominert næringsgrunnlag må fritas fra konsesjonsplikt.**

Begrunnelse:

- Jordbruk og skogbruk opererer under svært ulike konkurransevilkår, og har ulike behov for reguleringer. Regelverket bør fange opp dette.

3. Nærmere om konsesjonsloven og dens virkning på skogbruket

3.1 Boplikten begrenser muligheter for utvidelse av arealgrunnlag og reduserer investeringer i eiendommen

Skogbruket er i dag preget av en stor andel eldre eiere – i tillegg til at uforholdsmessig mange skogeiendommer eies av dødsbo. Boplikten gjør at det er vanskelig for mange unge å ta over landbrukseiendommer. Den gjennomsnittlige skogeiendom i Norge på ca. 500 da gir et årlig overskudd på ca. 25 000 kroner. Potensielle yngre eiere får ikke jobb i nærheten og har ikke mulighet til å bosette seg der eiendommen er. Boplikten fører i mindre grad til at eiendommer blir solgt ut av familien, men de søkes beholdt så lenge som mulig ved at generasjonsskifter utsettes. Dermed øker alderen på eierne, med tilhørende redusert vilje til investeringer.

Skogbruk utføres i dag i stor grad ved at eier befarer eiendommen, planlegger tiltak, mens selve driften foregår ved innleide entreprenører. Skogeieren er mobil og kan ha nytte av å utvide sitt næringsgrunnlag selv om eiendommen ligger i nabokommunen. Rasjonaliseringseffekten er ikke like stor som ved kjøp av naboeiendom, men den bidrar til å gi et næringsmessig grunnlag for skogeiers kompetanse og en del felles investeringer. Boplikt vanskeliggjør kjøp av tilleggseiendom utenfor kommunen dersom denne også omfatter jordbruksareal.

3.2 Priskontrollen demper viljen til salg og hindrer strukturutvikling

Vi opplever at konsesjon nektes på grunnlag av pris, herunder kjøp av tilleggsareal. NORSKOG mener at når kjøper og selger er enige om en pris så er det ingen grunn til at dette skal overprøves. Når kjøper allerede er skogeier må man forvente at dette er en profesjonell part som har en rasjonell begrunnelse for å ville kjøpe eiendommen til avtalt pris.

Priskontrollen medfører at eiendommer selges til lavere verdi enn antatt markedsverdi. Dette demper viljen til salg av landbrukseiendom. Dersom man skal oppnå en utvikling av eiendomsstrukturen i retning av større og mer rasjonelle enheter, tilpasset dagens teknologi, må vilje til salg stimuleres, ikke dempes. Etterspørselen etter landbrukseiendom, og særlig tilleggsareal, overstiger i dag tilbudet.

Priskontrollen virker også dempende på viljen til å investere i eiendommen. Ved et salg i fremtiden fører priskontrollen til at eier ikke kan forvente å få igjen verdien av investeringene.

3.3 Det bør innføres fritt valg av selskapsform for landbruket som for andre næringer

Alle næringsutøvere – foruten i landbruket – kan velge hvilken selskapsform man ønsker å drive virksomheten i. Prinsipielt mener NORSKOG at det tilhører eiendomsretten at eier kan organisere sitt eierskap slik eier finner det mest formålstjenlig. Mange velger aksjeselskap, både av risikohensyn og skattehensyn. Det kan være gode grunner for at også jord- og skogbruket bør kunne eies av aksjeselskap.

En tilpasning med å legge drift (og ikke eierskap) i AS, vil fort – for skogbrukets vedkommende – komme i konflikt med konsesjonsloven. På grunn av regelverket totalt sett er drifts AS uansett kun et alternativ for de få.

Slik det er i dag, beskattes alle inntekter av skog som personinntekt – også det som evt. skal reinvesteres i virksomheten. En fordel ved å drive i aksjeselskaps form, er bl.a. at man kun beskatter 27 prosent av det som beholdes i virksomheten og reinvesteres. Et EPF betaler opp til 50,3 prosent skatt på overskuddet før det kan investeres. Aksjeselskap som eierform gir følgelig vesentlig mer kapital til investering i eiendommen og kjøp

av tilleggsareal. Etter vårt syn er det derfor et paradoks at samtidig som landbruket har behov for store investeringer, så tvinger konsesjonsloven landbruket inn i den økonomisk minst lønnsomme organisasjonsformen.

NORSKOG mener at dersom man ønsker privat eierskap i form av enkeltpersonforetak, så må forholdene legges til rette slik at dette også blir en foretrukket løsning. Dersom skattereglene for enkeltpersonforetak endres, og blir på linje med AS, er det mindre behov for å eie skog i AS.

4. Andre begrensninger i lovverket

4.1. Skatteloven

Det er flere sider ved lovverket som bør gjennomgås for å se hvilke tiltak som kan virke positivt for skogbruket, både på kort og lang sikt. Fritak for gevinstbeskatning ved salg av landbrukseiendom er ett tiltak som vil virke på kort sikt, især hvis man iverksetter et fritak for en periode på f.eks. fem år, og deretter innfører kapitalbeskatning. Slik vil man få et tidsintervall med et sterkt insitament til salg, og som vil kunne utløse potensielle salg.

Dagens skatteregler har store terskelvirkninger som gir dårlig flyt i markedet; man kan oppnå fullt fritak for skatt ved salg innen familien, mens de som selger på det åpne markedet, beskattes opp mot 50,3 prosent. Det er åpenbart at dette virker negativt inn på en naturlig og markedstilpasset omsetningstakt.

4.2. Jordloven

Selv om delingsforbudet i jordloven ble myket opp i 2013, ligger det fortsatt restriksjoner i loven som hindrer en fornuftig fradeling. Reglene er såpass nye at det er litt tidlig å si om endringen av loven vil få positiv virkning mtp. en strukturrasjonalisering. NORSKOGs erfaring er at regelverket praktiseres ulikt fra kommune til kommune slik at forvaltningspraksis blir uforutsigbar.

NORSKOG vil presisere at vi ikke ønsker at deling benyttes til å splitte opp en eksisterende eiendom i to nye selvstendige enheter. En endring av jordloven bør derfor være knyttet til kjøp av tilleggsareal.

5. Begrensninger utenfor lovverket

5.1 Motstand mot at familiens «arvesølv» selges

Forslaget om å fjerne konsesjonsloven vekker sterke reaksjoner. Mange vil hevde at den følelsesmessige tilknytningen til eiendom er sterk, og at man blant annet av hensyn til familien ikke vil selge unna jord/skog, og at det er dette som hindrer omsetning, ikke konsesjonsloven.

Det er åpenbart at det for mange er helt utelukket å selge familiens «arvesølv». Men hvorfor skal disse stå i veien for andre som ikke er i samme stilling, men som tvert i mot vil se seg tjent med å selge? Selv om konsesjonsloven oppheves, vil det fortsatt være en frivillig sak å selge eiendom.

Konsesjonsloven § 1 angir at lovens formål bl.a. er å oppnå «slike eier- og bruksforhold som er mest gagnlige for samfunnet». Hva innholdet i dette innebærer, vil endres over tid, og ut fra politisk ståsted.

Slik vi ser det, kan det neppe anses som samfunnsmessig gagnlig å opprettholde de hindre som ligger til grunn for en forsvarlig utnyttelse av skogressursene, i alle fall ikke under dekning av at familieskogbruket alltid vil være beste løsning.

5,2 Frykten for storkapitalistenes inntog

I mediene spekuleres det i at storkapitalister vil støvsuge markedet for landbrukseiendommer dersom konsesjonsloven oppheves. Vi mener det er en ubegrunnet frykt å tro at storkapitalister vil kaste seg over små og uhensiktsmessige skogteiger i Norge. I den beskjedne grad en slik kjøpergruppe eksisterer, vil disse kjøperne være interessert i store, sammenhengende enheter som ligger geografisk sentralt plassert.

Andelen av slike skogeiendommer representerer en svært liten andel av norske skogeiendommer og arealer. Det er dessuten lite sannsynlig at en som kjøper en landbrukseiendom ikke forventer avkastning av sine investeringer og dermed skulle drive eiendommen passivt. Driveplikten vil for øvrig hjemle at eiendommen forvaltes på best mulig måte. Det er også grunn til å tro at tradisjonen med å selge innen familien i stor grad vil opprettholdes. Det antallet eiendommer som legges ut for salg i det åpne markedet forventes å utgjøre en mindre, men allikevel en viktig del av den totale omsetningen.

Det er et mye viktigere hensyn å gjøre det enklere for de som allerede eier skog slik at de kan få kjøpt skogteiger og kan gjøre eiendommene mer drivverdige og mer økonomisk interessante, enn å hegne om det bestående, passive skogbruket som vi ser mange steder i landet. Tatt i betraktning at selve råvaren representerer under 10 prosent av verdiskapingen gjennom verdikjeden frem til kunden, er tiltaket av stor samfunnsøkonomisk betydning, spesielt i en situasjon der nettopp råvare til industrien er en forutsetning for etablering av ny industri.

5.3 Prisreguleringen legger til rette for unge kjøpere?

De som argumenterer imot en liberalisering av konsesjonsloven for skog begrunner dette ofte med at unge kjøpere må ha råd til å kjøpe. Problemet i dag er at eiendom ikke kommer ut i markedet fordi eiere flest altså oppfatter det som å selge eiendommen på billigsalg. Dette har til dels en psykologisk årsak som følge av bevisstheten om å være underlagt et system som påvirker prisen negativt, samtidig som man forventer endring. Skogbrukets utfordring er ikke mangel på ungdom, men derimot mangel på aktive eiere. Et fungerende eiendomsmarked vil være interessant for bevisste kjøpere som vil bruke skogen, mens skog som omsettes etter styrt prissetting gir kjøperen et lavere avkastningskrav og kan redusere aktiviteten.

I andre sammenhenger argumenterer de samme med at prisreguleringen i praksis ikke brukes. Hvis dette var tilfellet er det i så fall ingen grunn til å ha bestemmelsene. NORSKOG er imidlertid kjent med konkrete eksempler der pris brukes som begrunnelse for å hindre en omsetning og hvor kjøper og selger er enige. Dette omfatter også tilfeller der kjøpet innebærer en åpenbar rasjonalisering mtp. struktur og drift, og kjøpesummen i realiteten er nokså lav.

Det er også grunn til å anta at når priskontrollen benyttes så finner kjøper og selger kreative løsninger for å omgå regelverket. Dette er verken samfunnsmessig ønskelig eller lønnsomt. Det gjør det også i praksis vanskeligere for unge å få kjøpt eiendom da slike «kreative» løsninger krever mer egenkapital.

6. Skogen konkurrerer fritt i det internasjonale markedet

For å øke utnyttelsen av den viktige ressursen skogsråstoffet representerer, både til karbonbinding og som fornybart råstoff, er det slik vi ser det, to faktorer som er helt vesentlige: rammebetingelser som gjør at vi kan **konkurrere** med våre naboland, og rammebetingelser som gjør at **omsetningstakten** for skogeiendommer økes. Økt omsetningstakt gir grunnlag for en bedre eiendomsstruktur – dvs. mer rasjonelle enheter tilpasset dagens moderne hogstformer. Erfaringer viser også at å slippe til nye eiere medfører større aktivitet og høyere avvirkning. Det er ikke noe mål i seg selv at alle eiendommene blir store. Viktigst er det – slik NORSKOG ser det – at interesserte og aktive eiere slipper til. Variasjon i eiendomsstørrelser skaper variasjon i næringsvirksomhet på eiendommene og har slik sett en nytte. Det er likevel ingen grunn til å tro at oppheving av konsesjonsloven vil fjerne variasjonen, den vil kun endre på antall eiendommer i ulike størrelsesklasser.

6.1 Forskjeller fra jordbruket

Skogbruket har, til forskjell fra jordbruket, verken subsidier eller grensevern, og konkurrerer fritt i det internasjonale markedet. Mange av rammebetingelsene skognæringen må forholde seg til er imidlertid tilpasset det gjennomregulerte jordbruket, og virker etter vår mening negativt i forhold til behovet for økt aktivitet i skogbruket.

Jordbruket har til en viss grad mulighet til å foreta tilpasninger for å unngå de negative konsekvensene av konsesjonsloven. Den omfattende andelen leiejord er en tilpasning til en uhensiktsmessig eiendomsstruktur. Skogbruket har som følge av lang produksjonssyklus ikke samme mulighet, og det er i praksis ikke formålstjenlig å legge opp til forpaktning av skog slik regelverket er i dag.

Det er viktig å presisere at NORSKOG ønsker et sterkt jordvern og en streng praktisering av driveplikt for både jord og skog. Ansvar som følger med å eie og høste av naturressurser må bæres av grunneieren. På den annen side må regelverket da ikke stå i veien for at man som grunneier skal kunne skape et ressursgrunnlag som kan optimalisere bruken av naturressursene innenfor fellesskapets interesser.

7. Det muliges kunst – egne regler for skogeiendommer?

Debatten omkring forslaget fra regjeringen viser at det vekker motstand å oppheve konsesjonsloven. Det er neppe tvil om at det ligger ulikt syn hos det matproduserende og regulerte jordbruket, og det markedsorienterte skogbruket. Etter vårt syn vil det derfor være formålstjenlig å se på alternative løsninger slik at skogbruket evt. kan undergis et mindre strengt konsesjonsregime enn jordbruket.

7.1 Felles interesser for landbruket som sådan

Vi vil presisere at de ulike interessene mellom jord og skog ikke nødvendigvis er uforenlige. Det er derfor viktig at følgende utgangspunkter understrekes:

- NORSKOG er for at driveplikten i jord- og skogbruksloven opprettholdes.
- NORSKOG mener at ytterligere oppsplitting av eiendom må unngås.
- NORSKOG er for et sterkt jordvern.
- NORSKOG mener ikke at å tillate aksjeselskapsformen i landbruket er et mål i seg selv. Vår motivasjon for argumentasjonen for aksjeselskap er begrunnet i å oppnå vanlige næringsmessige

skattebetingelser for å øke aktiviteten i skog. Økt aktivitet i råvareleddet for verdikjeden forutsetter reduserte skattetrykk på nivå med de landene skognæringen møter i konkurranse. Uten mulighet for å omstøtte eierskap til aksjeselskap må enkeltpersonforetak gis like skattevilkår som for aksjeselskap.

- Det må etableres en løsning for de mange skogsameiene. Her bør man innføre muligheter for enkel skatte- og avgiftsfri konvertering av sameier (ansvarlige selskaper) til aksjeselskaper. Dette vil gi et eierskap med en bedre beslutningsstruktur og mer operativ virksomhet, og man slipper en del utfordringer som sameiestrukturen byr på.
- Det er ikke noe mål å ha et «industriskogbruk» i Norge, men man må være åpen for at de som har drivkraft til å satse på en konkurranseutsatt næring som skogbruk ikke hindres av statlige reguleringer som er myntet på en annen tid og andre driftsformer.

Et alternativ kan også være å ha ulike regler for ulike deler av landet (jfr. Sveriges konsesjonsbestemmelser). Slik vil man kunne stimulere de områdene i landet som trenger en rasjonalisering, mens markedet kan styre andre områder. Sverige har også lagt skatteinsitamenter i arbeidet med å få rasjonalisert opp eiendomsstrukturen, ved f.eks. at en skogeier gis bedre skattemessige vilkår ved kjøp av nærliggende eiendom enn om andre skulle kjøpt samme eiendom.

7.2 Hvordan gjennomføre et skille mellom jord og skog?

Departementet har i Ot.prp. 124 L (2013-2014) på side 26 ment at å skille jord og skog mht. priskontroll, ikke er ønskelig på grunn av at man da kompliserer regelverket. Vi mener imidlertid at man bør se nærmere på hvordan man kan legge opp til et regelverk som ivaretar begge hensyn.

NORSKOG mener som utgangspunkt at eiendommer hvor maksimalt 10 prosent av den totale eiendommens produktive areal er fulldyrket eller overflatedyrket jord, må gis konsesjonsfritak, alternativt unntas prisregulering. Her kan det eksempelvis brukes en øvre grense for jordareal, slik at eiendommer med over 200 dekar jord regnes som jordbrukeiendom. I dag har man en betydelig andel kombinerte eiendommer med svært liten jordandel, som åpenbart bør fritas for regulering.

Ved å skille jord- og skogeiendommer basert på et fiksert antall dekar, vil man få en regel som er enkel å praktisere.

8. Skogbruket – en fremtidsrettet næring

8.1 Avvirkningssituasjonen

Det ligger et uutnyttet potensiale i norske skoger. Det anslås at avvirkningsnivået kan og bør økes med 3-5 millioner m³, hvilket vil gi en merutnyttelse til industrielt formål med 40-50 prosent. Men tømmeret må hogges og fraktes ut av skogen.

Tilhengerne av regulering av eiendomsmarkedet argumenterer for å se flere eiendommer i sammenheng og drifte disse planmessig. Dette gjøres til dels i dag, men vi mener at det ikke fungerer optimalt.

Avvirkningsstatistikken¹ viser at antallet eiendommer hvor det utføres hogst årlig, er halvert i løpet av de siste ca. 20 år, mens totalavvirkningen er den samme; aktiviteten er i økende grad knyttet til mellomstore og større eiendommer.

Velfungerende systemer for planmessige drifter over flere mindre eiendommer krever ressurser og er kostnadskrevende for omsetningsleddene og verdikjeden. Driftsformer hvor skogeierorganisasjoner eller entreprenører driver over store arealer øker effektiviteten, men setter skogeier i større i grad på sidelinjen.

Vi mener at skogressursen i utgangspunktet forvaltes best av den som eier den. Det må derfor legges til rette for flere større eiendommer som gir grunnlag for å opprettholde kompetanse, rasjonelle drifter og som gir et økonomisk bidrag av betydning for eieren.

Liten aktivitet i skogbruket er uheldig for verdiskapingen og sysselsettingen langs hele verdikjeden, og problemet er høyst dagsaktuelt. Både næringen og samfunnet opplever store utfordringer med nedleggelse av prosessindustri, sagbruk som kjører på redusert kapasitet og en høy grad av eksport. Dette er en utvikling vi er redd for at fortsetter og gradvis forsterkes, spesielt hvis tilgangen på råvarer svekkes gjennom et enda lavere aktivitetsnivå i primærskogbruket enn i dag.

8.2 Skogen i et kompetanseperspektiv

Skogbruk er en kunnskapskrevende næring hvor økonomiske hensyn skal veies mot hensyn til biologisk mangfold, friluftsliv, fornminner etc. Skogproduksjonen skal utføres innenfor rammen av bærekraftig bruk av ressursen, standarder for bærekraftig skogbruk skal følges og aktivitet dokumenteres. Ansvar for en bærekraftig bruk av skogressursen er og skal være hos skogeier.

En gjennomsnittlig skogeiendom i Norge på 500 dekar gir grunnlag for en årsinntekt på ca. 25.000 kr. NORSKOG mener det er bekymringsverdig at skogen ikke gir økonomisk grunnlag for å utvikle den nødvendige kompetanse hos svært mange av landets skogeiere. Skogens stadig avtakende økonomiske betydning for skogeier, avtakende kompetanse hos eier, i kombinasjon med stadig økende formelle krav til forvaltning av skogen, bidrar til passivitet.

8.3 Skogen i et verdiskapingsperspektiv

Beregninger viser at avvirkningen til industrielt formål høyst forsvarlig kan økes med opp mot 50 prosent. Manglende avvirkning har, forsiktig kalkulert, en brutto tømmerverdi på ca. 1 milliard kroner. Tar man med mulig verdiskaping basert på dette virket videre ut gjennom verdikjeden fram til forbruker, kan man anslå at manglende avvirkning representerer en tapt verdiskapning for samfunnet på ca. 10 milliarder kroner pr år.

En opphevelse av konsesjonsloven vil neppe frigjøre det samlede potensialet, men økt omsetning av eiendom innebærer erfaringsmessig økt avvirkning, og vil dermed bidra til at noe mer av ressursene gjøres tilgjengelig for verdiskaping.

¹ Rapport om «Utfordringer og mulige tiltak for revitalisering av skognæringen i Norge», NORSKOG m.fl. 2014

Konsesjonslovens negative innvirkning på primærskogbrukets evne til å levere råstoff til industrien er for øvrig slått fast i en rekke fagrapporter, og senest i en studie utført av det anerkjente utredningsbyrået Pöyry².

8.4 Verdikjede og konkurransekraft

Å forhindre konsesjonslovens uheldige virkninger er etter vårt syn, svært viktig for å utvikle et moderne og framtidsrettet skogbruk. Dette gjelder særlig i den situasjonen Norge står overfor med hovedvekten av nasjonale inntekter fra oljeindustri og petroleumsrelaterte virksomheter, en bransje som preges av å være inne i en nedgangsfase som antas å vedvare. Overgangen til økt bruk av klimavennlig virke er helt nødvendig. Dette er det bred politisk erkjennelse av.

Råvare levert på industritomt utgjør normalt rundt 80 prosent av produksjonskostnaden i industrien. Det er derfor innlysende at en jevn og høy virkesforsyning er sterkt utslagsgivende for konkurransekraften. Små eiendommer gir små drifter og jevnt over lite investeringer i f.eks. skogsvei. Konsekvensene av dette er kostbar avvirkning som reduserer skogeierens netto avkastning fra driften og reduserer markert viljen til å hogge.

I etterkant av en rekke nedleggelser av skogsindustri i Norge er det gjort analyser av hvilke tiltak som må til for å få verdikjeden på rett kjørl. Summen av disse arbeidene viser at potensialet klart er til stede for å øke verdiskapingen i kjeden vesentlig. Hvis dette skal være mulig må imidlertid rammebetingelsene i verdikjeden minst tilsvare de man finner i våre konkurrentland – også på råvaresiden. I en situasjon der det er rom for at landets samlede årlige hogstvolum kan økes vesentlig, er det avgjørende for muligheten til å beholde en norsk skog- og trebasert verdikjede at man løser problemene i råvareledet.

8.5 Skogen i klimasammenheng

Skognæringen opererer i 80-100 års perspektiv. De avgjørelser Stortinget tar i dag, vil bety mye for fremtidige generasjoner. Som kjent utgjør skogen et enormt CO₂-lager, og binder opp om lag halvparten av våre totale utslipp av klimagasser – hvert år. Potensialet for ytterligere CO₂-binding er til stede.

CO₂-bindingen er høyest i aktivt drevet skog hvor bestand som ikke lenger har volumtilvekst avvirkes og nye trær plantes. Tømmeret går deretter videre inn i en verdikjede hvor karbon lagres og trebaserte produkter erstatter andre produkter basert på mindre klimavennlige materialer og produksjonsmetoder. Tiltak som stimulerer til økt avvirkning og investering i ny skog vil også være et positivt klimatiltak, herunder behovet for å fjerne eiendomsreguleringer.

² «Markedsanalyse skognæring i Norge», Pöyry, overlevert oppdragsgiver Innovasjon Norge 6. oktober 2014

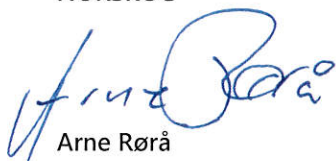
9. Avslutning

Som det fremkommer ovenfor, er manglende utnyttelse av avvirkningspotensialet et sammensatt problem for skogbruket, med mange faktorer som virker inn. Den utfordring som en fjerning av konsesjonsloven gir – totalt sett – kunne med hell derfor ha vært sett i sammenheng med andre lover som spiller inn på eiendomsrettens område, slik at man fikk en helhetlig løsning. Slik vi ser det, er fjerning av gevinstbeskatning ved salg ut av familien slik sett det viktigste tiltaket. Dette bør følges av tiltak som sikrer kjøp av tilleggsareal gjennom å styrke eksisterende eieres kjøpekraft, f.eks. ved å fjerne dokumentavgift ved kjøp av tilleggsareal, kombinert med andre skatteinsentiver.

Etter vårt syn begrenser dagens konsesjonslovgivning en naturlig omsetning av skogeiendommer i Norge. Dette gir stagnasjon, ikke bare for eiendomsomsetning – men også for avvirkningsnivået. Problemstillingen har med andre ord ikke bare en rent eiendomsrettslig side, men gir effekter for hele verdikjeden, bl.a. i form av lav avvirkning og manglende satsing på utvikling av «grønn industri»/ bruk av biomasse.

Dersom man oppnår enighet om å fjerne reguleringene vil det gi effekter på både kort og lang sikt. Et salg leder normalt til hogst for å finansiere deler av kjøpet. I fortsettelsen leder det til en økende andel drivverdige eiendommer med aktive eiere, noe som gir langsiktig økning i avvirkningen. Mer rasjonelle enheter gir lavere driftskostnader og økt lønnsomhet, og derigjennom forventning om økte investeringer i eiendommene. Økt arealgrunnlag vil i tillegg gi et bedre grunnlag for å opprettholde nødvendig kompetanse i næringen.

Med vennlig hilsen
NORSKOG

Arne Rørå
Administrerende direktør

Mari Gjølstad
Næringspolitisk sjef

Fra: gaute.nokleholm@norskog.no
Sendt: 12. desember 2014 13:24
Til: Postmottak LMD
Emne: Skogen må slippes fri fra konsesjonsloven

Oppfølgingsflagg: Følg opp
Status for flagg: Fullført

Pressemelding: 12. des. 2014 13:22

Skogen må slippes fri fra konsesjonsloven

Skog- og trenæringen er en viktig verdiskaper i Norge. Næringen sysselsetter ca 30.000 nordmenn og representerer verdiskaping på over 40 mrd kr årlig. Potensialet er langt høyere, noe som har vakt politisk fokus mot denne verdiskaperen. Hogsten i Norge kan nemlig økes med opp til ca 50%. En høy andel av passive eiere av skog i Norge gjør imidlertid at en stor mengde viktig råstoff ikke kommer ut av skogen, men råtner på rot. Dette hemmer verdikjedens forutsetninger for produksjon og utvikling. Det hemmer dessuten skogens evne til å binde karbon, fordi en høy andel av skogen er gammel. Det burde vært skiftet ut med ung skog i optimal vekst. NORSKOG mener konsesjonsloven må bære mye av ansvaret for at landet består av 130.000 små eiendommer som i all hovedsak ikke har inntektsmessig betydning for eieren. NORSKOG mener konsekvensene av dette forplanter seg til hele den verdikjeden som bygger tømmer fra skogene, og påfører store utgifter og inntekter i en tid da behovet for alternativer til oljeindustri er merkbart større enn noensinne.

NORSKOG oversender med dette sitt svarbrev til Landbruks og Matdepartementets høring på forslaget om å avvikle konsesjonsloven.

Kontaktinfo

Gaute Nøkleholm mobil 41 44 29 92

Vedlegg

- [høring konsesjonslov.pdf](#)